

Arrest

nr. 251 896 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WAMBO TOMAYUM
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. NTEKEBITITUS, die *loco* advocaat V. WAMBO TOMAYUM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2019 werd ingediend door :

*H., A. M. (R.R.: 075051850778)
nationaliteit: Ghana
geboren te Tamale op 18.05.1975
adres: (...)*

ook gekend als:

*H.,A. M. /X/ 1984.00.00 Ghana Tamale (Ghana)
H.,N. /B/ 1984.00.00 Ghana Tamale Ghana
H.,N. /X/ 1984.01.01 Ghana Tamale Ghana*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu Ivoorkust. Voor zijn komst naar België, verbleef betrokkene eerder al in de Franstalige landen Burkina Faso, Mali, Niger, Libië, Algerije en Marokko. Mijnheer beschikt over een paspoort geldig van 31.12.2013 tot 30.12.2018. In het paspoort staat dat hij een legaal verblijf had in Marokko. Vanuit Marokko – waar hij sedert 2011 zou verblijven - kwam hij naar Europa met een Schengen-visum afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. Betrokkene kan reizen en verblijven in verschillende landen en lijkt er de financiële middelen voor te hebben.

Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene is geen kandidaat-vluchteling meer. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06/09/2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, hindert betrokkene niet om zich te richten tot de bevoegde ambassade teneinde een visum van het type D aan te vragen. Bovendien is de duur van een asielonderzoek te wijten aan het gedrag en de medewerking van betrokkene zelf. Hij gebruikte een andere naam en geboortedatum. Betrokkene legde inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de landen van verblijf voor hij in België aankwam en omtrent zijn beweerde seksuele geaardheid. Ook zijn profiel, o.a. een analfabete landbouwer (met 4 facebookprofielen) heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Gezien zijn niet doorleefde verklaringen, de vele tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas en inconsistenties, is zijn beweerde vrees voor vervolging en de verwijzing naar een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar Ghana, niet geloofwaardig. Van non-refoulement is geen sprake in de beslissingen van de Belgische asielinstanties. Betrokkene maakt niet concreet waarom artikel 23 van de Belgische Grondwet zou worden geschonden (recht op een menswaardig leven). Uit geen enkel aangebracht element blijkt dat zijn recht op een menswaardig leven zou worden aangetast.

Betrokkene roept de duur van zijn asielpcedure (3 jaar en 8 maanden) en zijn integratie (privé leven, sociaal leven, taalcursussen, beroepsopleidingen, tewerkstelling, economisch onafhankelijk) in als buitengewone omstandigheden. De elementen van integratie waaronder de opleidingen die hij in België volgde teneinde een beroep te kunnen uitoefenen en de tewerkstelling gedurende zijn asielpcedure, kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zijn tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Vermits de asielpcedure werd afgesloten vervalt zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. De betrokkene moet op zijn minst aantonen

dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit de elementen die worden aangebracht blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal of privéleven. Betrokkene heeft een dochter, Z. H. geboren in 2000, die in Ghana verblijft, meer bepaald Tamale Metropolitan District in de noordelijke regio van Ghana.

Betrokkene verduidelijkt niet waarom art. 22 van de Belgische Grondwet zou worden geschonden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst waar zijn dochter verblijft om vervolgens via de Belgische ambassade in Ivoorkust een visum aan te vragen zoals hij eerder ook al deed vanuit Marokko. Een blote, oppervlakkige bewering wordt niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en meer bepaald het hoorrecht en van het principe *audi alteram partem*. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"La partie requérante conteste cette décision en ce qu'elle est essentiellement basée sur :

- La violation des articles 9bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- La violation de l'obligation de motivation prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
- La violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (Ci-après « CEDH ») ;
- La violation du principe de motivation interne ;

- La violation des principes généraux de droit administratif de bonne administration, en particulier en ce qu'il se décline en un principe de préparation avec soin d'une décision administrative, du respect des droits de la défense et notamment du droit d'être entendu, devoir de minutie et de soin, le principe *audi alteram partem*, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause, et de l'erreur manifeste d'appréciation ;

A. Sur la violation de l'article 9bis de la loi sur les étrangers

La partie adverse fonde sa décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante sur le fait que « les éléments invoqués ne constituent pas des circonstances exceptionnelles empêchant d'introduire une demande d'autorisation de séjour par la procédure normale ; c'est-à-dire par l'intermédiaire de la représentation diplomatique ou consulaire compétente pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger, en l'occurrence la Côte d'Ivoire » ;

Cette allégation de la partie adverse ne peut être suivie par la partie requérante en ce qu'elle méconnaît de facto la notion de circonstances exceptionnelles en ce compris la portée de l'article 9 bis de la loi précitée qui permet d'introduire une demande de régularisation de séjour sur place ;

A titre liminaire, il est utile de rappeler qu'aux termes de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la demande d'autorisation de séjour doit être introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge dans le pays d'origine ou dans le pays où l'étranger est autorisé au séjour, sauf si des circonstances exceptionnelles font obstacle à cette procédure ;

C'est en ce sens que l'article 9bis précité précise que :

« Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du 1 Traduction libre du texte d'origine en version néerlandaise Bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué (...) »

Les circonstances exceptionnelles dont un étranger doit faire preuve pour pouvoir introduire sa demande sur base de l'article 9bis ne sont pas légalement définies ;

Selon le Conseil d'Etat, l'étranger doit « démontrer qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour » ;

En outre, « le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce ».

En l'espèce, les circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour depuis le territoire belge ont été rapportée par la partie requérante, à savoir la durée de son séjour sur le territoire depuis novembre 2015, les circonstances de son arrivée, son intégration (vie privée, vie sociale, formation professionnelle, emploi et indépendance économique) ;

Par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de manière ininterrompue depuis longtemps est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme ;

C'est donc à tort que la partie adverse allègue que les éléments invoqués par la partie requérante ne peuvent être acceptées comme circonstances exceptionnelles ;

En effet, la partie requérante tient à rappeler la notion de circonstances exceptionnelles telles que définie par le Conseil d'Etat qui précise qu'il s'agit de toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour ;

Comme le rappelle le Conseil de céans dans son arrêt, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement, comme en l'espèce, qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour ;

S'il n'est pas contesté que le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, en revanche, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments au cas qui lui est soumis" ;

Force est de constater que la décision de refus de séjour est motivée de manière stéréotypée car elle est essentiellement motivée par des considérations générales sans qu'un lien suffisant soit exposé avec la situation particulière de la partie requérante, notamment quant à ses solides attaches sociales étroites et du risque encouru en cas de retour dans son pays d'origine ;

Depuis son arrivée en Belgique, la partie requérante s'est créée un réseau social et affectif qui ne peut ne pas être pris en considération ;

Fort de ce constat, il apparaît clairement que ces éléments n'ont pas été appréciés avec la minutie qu'il incombe d'avoir et qu'aucune justification pertinente et adéquate n'est offerte ;

B. Sur la violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs

Les obligations de motivation, prévues par les dispositions précitées, imposent à l'administration d'exposer les motifs de fait et de droit sur lesquels repose une décision ;

La régularité de la motivation de la décision entreprise constitue un élément essentiel de sa légalité ;

D'ailleurs, L'article 62§2 de la loi du 15.12.1980 prévoit quant à lui que «les décisions administratives sont motivées ... » ;

Comme le rappelle Votre Conseil dans un arrêt du 11 juillet 2019 :

« L 'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » ;

Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Pour rencontrer les obligations de motivation, il faut que :

« La décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »

Par ailleurs, il est constant que :

« Pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi « devoir de minutie ».

Force est de constater qu'il ressort de la pratique administrative constante telle que reprise dans un arrêt du Conseil d'Etat que :

« Les fortes attaches en Belgique. a fortiori une réelle intégration, sont des éléments qui peuvent constituer des circonstances exceptionnelles et fonder l'octroi d'une autorisation de séjour » ;

Encore faut-il rappeler que l'article 9bis de la Loi sur les étrangers ne définit pas ce que l'on doit entendre par circonstances exceptionnelles de sorte qu'il y a donc lieu de comprendre par cette notion, une circonstance de fait qui ne soit pas commune, qui justifie que l'on déroge au principe commun ;

En règle, le principe commun est effectivement l'introduction d'une demande d'autorisation de séjourner en Belgique à partir de l'étranger, mais ce principe commun vise les situations où la personne se trouve à l'étranger et invoque des attaches d'une nature ou d'une autre en Belgique, afin d'obtenir un permis de séjour ;

En outre, dans le cas où ces attaches existent déjà sur le territoire belge, qu'elles soient d'ordre familial, social, professionnel ou autre, l'on se trouve déjà dans une situation non commune ;

En l'espèce, l'attache économique est prépondérante en raison des circonstances de fait développées ci-dessus et cet élément peut s'avérer pertinent sachant que la partie requérante peut prétendre à poursuivre l'exercice d'un travail régulier sur le territoire belge ;

D'ailleurs, la notion de « circonstances exceptionnelles », ces dernières années, a perdu en certitude et gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes en ce que selon les travaux préparatoires de la loi du 15/12/1980, l'article 9bis a été voulu par le législateur pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité »;

Suivant la jurisprudence, la notion de « circonstances exceptionnelles » ne se confond pas avec la notion de force majeure mais s'identifie à des circonstances qui rendent particulièrement difficile le retour dans le pays d'origine ;

Ce faisant, dès lors que la jurisprudence soumet l'analyse de l'existence de circonstances exceptionnelles au principe de proportionnalité, un départ du territoire belge constitue pour la partie requérante un éloignement constitutif d'un engrenage vicieux et ce n'est certainement pas en retournant au Cameroun que la partie requérante pourra poursuivre les démarches amorcées en vue de son intégration sociale et professionnelle ;

La partie requérante ne peut davantage se rallier à la motivation de la partie adverse basée en partie sur sa procédure d'asile selon laquelle :

« L'intéressé a fait des déclarations incohérentes et contradictoires sur les pays de résidence avant son arrivée en Belgique et sur sa prétendue orientation sexuelle. Son profil, notamment celui d'un agriculteur analphabète (avec 4 profils Facebook), n'était pas non plus plausible. Au vu de ses déclarations insondables, des nombreuses contradictions et incohérences de son rapport sur l'asile, sa crainte présumée de persécution et de la référence à une violation de l'article 3 CEDH s'il doit retourner au Ghana, n'est pas crédible » ;

La partie requérante s'étonne que la partie adverse tire arguments des éléments contenus dans la décision de refus du statut de réfugié et du statut de protection subsidiaire ;

Cette motivation viole l'article 9bis en son paragraphe 2 de la loi sur les étrangers en ce que les éléments soumis par la partie requérante n'ont pas été invoqués dans le cadre de sa procédure d'asile ;

Dès lors, la partie adverse se devait d'apprécier la situation de la partie requérante sous l'angle exclusif des éléments lui présentés dans le cadre d'une demande sur pied de l'article 9bis de la loi sur les étrangers ;

Comme l'indique la partie requérante, la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

C'est à juste titre que Dominique LAGASSE souligne que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité et que

l'obligation de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs »

En outre, il convient de faire remarquer que l'ancrage économique trouve son fondement dans les possibilités d'obtention d'un travail dans le chef de la partie requérante malgré sa persistance à demeurer en séjour non-régulier sur le territoire ;

Il n'est pas contesté par la partie adverse qu'au moment de l'introduction de sa demande de séjour sur pied de l'article 9bis de la loi sur les étrangers, la partie adverse a indiqué remplir la condition relative à son intégration ;

Pourtant force est de constater que la partie adverse se borne à ne pas en tenir compte alors que la partie requérante démontre par cela sa volonté de travailler et éviter de dépendre des pouvoirs publics ;

Par cette démarche, la partie requérante a voulu prouver son ancrage et c'est à juste titre qu'elle fait grief à la partie adverse de n'avoir pas apprécié des éléments sous cet angle ;

En espèce, au vu des éléments repris ci-dessus dont la partie adverse avait connaissance au moment de prendre sa décision, il doit être constaté que celle-ci n'a pas apprécié adéquatement tous les aspects de la situation sociale et professionnelle du requérant ;

Comme le souligne Votre Conseil, les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour ;

Bien plus, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement ;

Qui plus est, la motivation de la partie adverse ne rencontre nullement, in specie, les éléments repris par la partie requérante, au terme de la demande litigieuse ;

En ne tenant, suffisamment, pas compte de ces éléments, la partie adverse n'a dès lors pas adéquatement motivé sa décision en manière telle que l'acte attaqué n'est pas non plus valablement motivé au regard de l'article 62 de la loi sur les étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

C. Sur la violation des articles 3 et 8 CEDH

1. En ce qui concerne la violation de l'article 3 CEDH

Au sens de l'article 3 CEDH, est considéré comme traitement inhumain, tout acte par lequel une douleur aiguë ou des souffrances graves, physiques ou morales, sont intentionnellement infligées ;

Quant aux traitements dégradants, ils s'entendent de tout acte qui cause à celui qui y est soumis, aux yeux d'autrui ou aux siens, une humiliation ou un avilissement graves ;

Le caractère inconditionnel et absolu de l'interdiction de la torture ou de peines ou traitements inhumains ou dégradants suppose, entres autres, que lorsqu'un étranger invoque que la décision d'éloignement du territoire et de maintien en détention à cette fin viole l'article 3 CEDH dès lors qu'un retour sous la contrainte dans son pays d'origine constitue, en raison de son orientation sexuelle réprimée par les autorités de son pays d'origine, un traitement inhumain ou dégradant ;

Si l'on admet que toute décision administrative doit être suffisamment motivée et doit correspondre à la situation individualisée de la personne contre laquelle cette décision est prise, force est de constater, in specie, que la motivation de la partie adverse s'avère stéréotypée et ne tient guère compte de la situation individualisée de la partie requérante ;

La partie requérante tient à préciser que l'article 3 de la CEDH, qui interdit tout traitement inhumain ou dégradant, constitue précisément une limite importante au droit des États de contrôler l'éloignement de ressortissants de pays tiers ;

En conséquence, si la partie adverse avait pris le soin d'entendre Monsieur H. avant de prendre ces décisions querellées, elle se serait rendue effectivement compte des raisons qui rendent impossibles son retour dans son pays d'origine, le Ghana, afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour ;

Comme le rappelle la Cour européenne des droits de l'Homme dans son arrêt Soering,¹² un État peut être condamné sur base de l'article 3 de la Convention, même en cas de violation indirecte en raison d'une responsabilité « par ricochet » du fait de traitements infligés dans un pays tiers.

C'est à juste titre que la Cour considère, dans une jurisprudence constante que :

« Pour tomber sous le coup de l'article 3 CEDH, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative par essence ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la nature et du contexte du traitement, ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge, de l'état de santé de la victime ».

La Belgique, pas plus qu'un autre pays membre du Conseil de l'Europe, ne peut demander à un individu de retourner vers un pays où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH.

Si les pays européens se sont engagés à prohiber la torture et les traitements inhumains ou dégradants, ils ne peuvent consciemment éloigner qui que ce soit vers un pays où il ou elle risque de subir de tels traitements ;

Comme le souligne Amnesty international, « l'homosexualité reste une infraction pénale au Ghana, et la police s'abstient systématiquement de poursuivre et de sanctionner les auteurs d'attaques contre des personnes lesbiennes, gays, bissexuelles et transgenres »

En l'espèce, malgré les incohérences soulignées de la partie requérante, il ne peut être contesté qu'en cas de retour dans son pays d'origine pour solliciter le visa pour la Belgique, elle courra un risque pour sa vie en raison de son orientation sexuelle ;

2. En ce qui concerne la violation de l'article 8 CEDH

L'article 8 CEDH ne définit, certes, pas les notions de « vie familiale » et « vie privée », mais les exigences de cette disposition, tout comme celles des autres dispositions de la convention sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique tel qu'il a été suffisamment rappelé par la Cour EDH dans l'arrêt Conka ;

La partie requérante tient à rappeler que le droit à la vie familiale impose d'opérer une balance des intérêts qui tienne compte de l'ensemble des circonstances pertinentes, en particulier celles de nature à démontrer l'intensité des liens familiaux et l'impossibilité de mener la vie familiale dans le pays d'origine;

La réalité de la vie privée et familiale de la partie requérante en Belgique ne saurait être contestée ;

Outre les liens de famille constitutifs de circonstances exceptionnelles, la jurisprudence procède aussi à la qualification des liens familiaux au regard de l'article 8 CEDH et souligne qu'en dehors de la famille nucléaire, les liens familiaux ne sont en principe pas constitutifs d'une vie familiale, à moins de démontrer des liens dépendance particulièrement étroits

La partie requérante séjourne chez Monsieur A., son compagnon, dont il est totalement dépendant en terme d'hébergement ;

Le moins que l'on puisse dire est qu'une réintégration de la partie requérante au Ghana après une absence prolongée hors de son pays d'origine est d'autant plus difficile, de même qu'un retour temporaire le serait également ;

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée s'apprécie en fait ;

Par conséquent, c'est bien au moment où le ministre ou son délégué envisage un éloignement effectif de l'étranger que la question de la violation éventuelle de l'article 8 de la CEDH se pose. Ainsi, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Il est en effet manifeste que la Convention précitée englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui dans le domaine émotif afin de développer sa propre personnalité ;

S'il est vrai que l'article 8 CEDH précise en son paragraphe premier les droits que l'Etat doit garantir à toute personne, notamment le respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance, il n'en demeure pas moins que le second paragraphe limite la portée de ces droits en permettant l'ingérence, dans certaines circonstances, des autorités publiques dans leur exercice ;

Votre Conseil souligne d'ailleurs que :

« [L'article 8 de la CEDH impose à] l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas correctement apprécié les éléments de la cause et ne s'est livrée qu'à une motivation qui ne relève guère d'un examen attentif et rigoureux, pas plus qu'à une mise en balance des intérêts en présence alors qu'un droit fondamental était en cause ;

Le critère de dépendance, invoqué ci-avant, suggère en faveur de la partie requérante l'application de l'article 8 CEDH dès lors qu'il ne saurait être contesté qu'elle est hébergée par son compagnon dont le domicile est situé à (...) ;

Il est donc évident que cette décision est prise en violation de l'article 8 CEDH en ce qu'elle conclut à une dislocation du maintien de vie à la fois familiale entre la partie requérante et son compagnon cité ci-avant qui est, quant à lui, en séjour légal sur le territoire ;

Bien plus le délai d'attente d'un visa dans son pays d'origine impliquera pour la partie requérante une rupture de ses liens et privera son compagnon de sa présence pendant la durée d'attente d'un visa au Ghana ;

C. Sur la violation des principes fondamentaux de droit administratif

La partie requérante estime que la décision querellée méconnaît le droit d'être entendu, les droits de la défense, le principe audi alteram partem, et le principe de minutie tels que visés au moyen, dès lors que la partie adverse n'a pas cherché à s'informer dûment avant de prendre cette décision, et que la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir ses arguments de manière utile et effective ;

Les droits fondamentaux, de la partie requérante à une procédure administrative équitable, ont été méconnus par la partie adverse car elle n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel ;

La partie requérante fait observer qu'en rejetant chacun des éléments invoqués en l'estimant à lui seul non probant de circonstances exceptionnelles démontre à tout le moins que sa situation n'a pas été analysée dans son ensemble, la partie adverse ne s'expliquant pas quant au fait que l'ensemble des éléments invoqués ne serait pas suffisant pour justifier une régularisation de séjour ;

Pourtant, il va de soi que c'est la somme des éléments invoqués par la partie requérante dans le corps de sa demande qu'il faut examiner in concreto ;

A ce titre, la motivation fait preuve d'une erreur manifeste d'appréciation dans l'examen du dossier, dans l'appréciation de ses composantes et de leur agencement ;

Quant au droit d'être entendu, il constitue, en effet, un principe général de droit dans les ordres juridiques belges et européens ;

Dans l'ordre juridique belge, ce droit découle du principe général de bonne administration notamment le principe « audi alteram partem » ;

Dans l'ordre juridique européen, le droit à être entendu a été consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

En effet, le droit d'être entendu exige que la partie requérant puisse faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et ce, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

Deux arrêts de la Cour de justice de l'Union européenne, les arrêts M.M. c. Irlande du 22 novembre 2012 et M.G. et R.N. c. Pays-Bas du 10 septembre 2013, ont affirmé que :

« Ce droit fondamental est applicable dans les relations entre les Etats membres et leurs administrés lorsque ceux-ci mettent en oeuvre le droit de l'Union » ;

Force est de constater, d'ailleurs, qu'à aucun moment, la partie adverse n'a posé à la partie requérante la question, de manière claire et compréhensible, de savoir si elle avait des arguments à faire valoir en guise de raisons exceptionnelles ;

Pourtant, une série de garanties entourent son droit de faire valoir son point de vue « de manière utile et effective » et l'obligation corrélatrice de la partie adverse de rassembler l'ensemble des éléments pertinents pour décider en toute connaissance des circonstances de l'espèce ;

Afin d'être entendu, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties ;

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie adverse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective ;

Eu égard à cette règle, le Conseil d'État rappelle qu'elle :

«(...) a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents » et doit lui permettre « d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » ;

La teneur de ce principe général du droit d'être entendu est rappelé par la Cour de justice de l'Union européenne dans l'arrêt Khaled Boudjlida qui indique en substance que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu »

La Cour de Justice de l'Union européenne affirmait, dans son arrêt M.G. et N.R. c. Pays-Bas , que la méconnaissance du droit d'être entendu n'entraînera l'illégalité de la décision administrative que si « le juge national [...] considère, eu égard à l'ensemble des circonstances de fait et de droit de chaque cas d'espèce, que cette violation a effectivement privé celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire

valoir sa défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent » ;

Au regard de ce qui précède, force est de constater que la partie adverse n'a pas assuré une mise en oeuvre utile et effective du droit d'être entendu de la partie requérante, en méconnaissant les garanties essentielles précitées ;

En outre, la partie requérante tient à rappeler, non sans importance, que si ses droits avaient été respectés, elle aurait fait valoir des éléments qui auraient influé sur le processus décisionnel, et les décisions que se proposait de prendre la partie adverse auraient été différentes ;

Si la partie requérante avait été valablement mise en mesure de faire valoir ses arguments, elle aurait fait valoir :

- Qu'elle vit avec son compagnon. Monsieur A. ;*
- Que le fait de vivre avec son compagnon rend impossible son retour dans son pays d'origine en vue de solliciter un visa pendant une longue durée d'attente et compte tenu de son orientation sexuelle ;*
- Qu'elle a noué, en raison de sa durée sur le territoire, de solides attaches sociales et humaines ;*
- Que la circonstance exceptionnelle doit également s'apprécier eu égard à la crise sanitaire actuelle ;*

Afin d'être entendu, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et les intentions et positions de la partie défenderesse auraient dû lui être clarifiées, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties, telles celles listées à la présente branche du moyen et qui ont précisément fait défaut en l'espèce ;

D'ailleurs, P. GOFFAUX, définissant les contours du droit d'être entendu, précise que :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » 18,

[...]

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier [et doit aussi] disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations [en ce compris] le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » ;

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective ;

Le Conseil d'Etat précise, à propos que :

« Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34) ;

Que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59) ;

Considérant que l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine » ;

Qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause ;

Ou'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980 ;

Que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue ; »

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, qui sont « de nature » à « influencer » sur les décisions, doit mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments ;

En ce que l'acte querellé omet de prendre en considération certaines circonstances essentielles de l'espèce, notamment la situation de crise sécuritaire qu'aurait pu alléguer la partie requérante si elle avait été entendue par la partie adverse avant de prendre les décisions querellées, il convient de constater que les normes en cause ont été méconnues et que la décision entreprise doit être annulée ;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, met name de lange duur van haar verblijf op het Belgisch grondgebied (sedert 2015), de omstandigheden waardoor ze in België verzeild is geraakt en haar integratie (privé leven, sociaal leven, beroepsopleiding, werk en economische onafhankelijkheid). Zij is van oordeel dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn. Zij is van oordeel dat deze omstandigheden niet correct werden beoordeeld door de verwerende partij.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken ertoe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, dient te worden nagegaan of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Volgens de verzoekende partij heeft de notie ‘buitengewone omstandigheden’ de laatste jaren ook aan duidelijkheid verloren en aan souplesse gewonnen in het voordeel van de aanvragers, maar zij maakt deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

In haar aanvraag voerde de verzoekende partij volgende buitengewone omstandigheden aan:

- Een hangende asielpcedure: hierbij stelt ze dat ze kandidaat-vluchteling is en dat ze vervolging vreest in haar land van herkomst.
- De duur van de asielpcedure: ze stelt dat ze nog geen definitieve beslissing heeft gehad en dat de procedure inmiddels al 44 maanden duurt.
- Integratie, werk en privéleven: hierbij wijst ze op haar integratie in de Belgische samenleving. Daarnaast stelt ze dat haar privéleven in België gelegen is waar zij al 44 maanden verblijft. Ze brengt een getuigenis bij die moet aantonen dat ze duurzame sociale banden in België heeft opgebouwd. Ze wijst er op dat ze taalcursussen heeft gevolgd, dat ze opleidingen van integratie heeft gevolgd, dat ze zich als werkzoekende bij Forem heeft ingeschreven, dat ze verschillende opleidingen heeft gevolgd om klaar te zijn voor de arbeidsmarkt en dat ze sinds 2017 onafgebroken werkt (ten bewijze brengt ze verschillende tewerkstellingsattesten van uitzendarbeid aan). Ze wijst er ook op dat ze economisch onafhankelijk is en dat ze niet meer in een opvangcentrum verblijft.

De verwerende partij heeft met betrekking tot de overige door de verzoekende partij aangehaalde elementen bovendien uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveerde immers als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene is geen kandidaat-vluchteling meer. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06/09/2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, hindert betrokkene niet om zich te richten tot de bevoegde ambassade teneinde een visum van het type D aan te vragen. Bovendien is de duur van een asielonderzoek te wijten aan het gedrag en de medewerking van betrokkene zelf. Hij gebruikte een andere naam en geboortedatum. Betrokkene legde inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de landen van verblijf voor hij in België aankwam en omtrent zijn beweerd seksuele geaardheid. Ook zijn profiel, o.a. een analfabete landbouwer (met 4 facebookprofielen) heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Gezien zijn niet doorleefde verklaringen, de vele tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas en inconsistenties, is zijn beweerd vrees voor vervolging en de verwijzing naar een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar Ghana, niet geloofwaardig. Van non-refoulement is geen sprake in de beslissingen van de Belgische asielinstanties. Zijn tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Vermits de asielpcedure werd afgesloten vervalt zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de asielpcedure van de verzoekende partij reeds afgesloten was op het moment van de bestreden beslissing. De door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheid, met name dat ze een kandidaat-vluchteling was en dat ze dus in de onmogelijkheid was om terug te keren naar haar land van herkomst, was aldus komen te vervallen. De verwerende partij heeft er terecht op gewezen dat er een negatieve beslissing was inzake haar asielaanvraag en dat het beroep dat ze had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ook reeds was verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de duur van de asielaanvraag heeft de verwerende partij terecht opgemerkt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, haar niet verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering aangaande deze ingeroepen buitengewone omstandigheden kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar integratie op het Belgisch grondgebied, merkt de Raad vooreerst op dat de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De stelling van de verzoekende partij dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wel degelijk rekening houdt met de integratie van een vreemdeling die onafgebroken gedurende lange tijd op het grondgebied van een lidstaat verblijft, is geheel niet dienstig. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens doet immers geen uitspraak over een aanvraag om machtiging tot verblijf, dat overigens een louter nationale aangelegenheid betreft.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de verwerende partij kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat de motivering stereotiep zou zijn. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de ingeroepen buitengewone omstandigheden wel degelijk concreet heeft beoordeeld doch van oordeel is dat deze geen beletsel vormen om terug te keren naar haar land van oorsprong.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt ze een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

De verzoekende partij verbaast zich erover dat in de motivering van de bestreden beslissing elementen worden meegenomen uit haar asielprocedure, maar de verwerende partij is in het kader van het zorgvuldigheidbeginsel verplicht haar oordeel te baseren op alle relevante gegevens van het administratief dossier. Zij mag zich daarom ook baseren op gegevens die gebleken zijn tijdens de asielprocedure. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Het commissariaat-generaal besliste op 27 februari 2019 in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij overigens onder meer als volgt:

“Het CGVS is, afgaande op uw verklaringen, niet overtuigd dat u homoseksueel bent. (...) Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u een flagrant gebrek aan medewerking toont. (...) U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over zowel uw homoseksuele relaties als uw heteroseksuele relatie met A. (...) Gelet op het voorgaande heeft u het niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gevisieerd te worden omwille van een vermeende homoseksuele geaardheid. (...) U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.”

Het commissariaat-generaal oordeelde dus dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte homoseksueel te zijn, en motiveerde hierover zeer omstandig in de beslissing van 27 februari 2019.

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 225 695 van 3 september 2019 in beroep tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt:

“Omtrent verzoekers verweer stelt de Raad vast dat verzoeker zich bedient van de bevestiging van één van zijn verklaringen inzake zijn relatie met A. en de herhaling van zijn andere verklaringen. Deze loutere beweringen, die niet ondersteund worden door enig begin van bewijs, zijn niet dienstig om de omstandige motivering te weerleggen (pagina 3-5) waaruit manifest blijkt dat verzoeker tegenstrijdige, inconsistente en niet-doorleefde verklaringen aflegde inzake de grondslag van zijn verzoek tot internationale bescherming. Deze omstandige motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.”

Ook de Raad was dus van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte homoseksueel te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is dan ook helemaal niet kennelijk onredelijk. Hoe dan ook heeft de verzoekende partij haar seksuele geaardheid, op zich, niet ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Ze heeft enkel verwezen naar de lopende asielprocedure en de duur van haar asielprocedure. De verwerende partij kon er dus mee volstaan te verwijzen naar het gegeven dat de asielprocedure inmiddels definitief was afgehandeld en dat er dus geen beletsel meer bestond om terug te keren naar haar land van herkomst. Alsook naar het gegeven dat de duur van de procedure haar niet belet om terug te keren. De overige motieven zijn overvloedige motieven die niet kunnen leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont geheel niet aan dat de verwerende partij de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet zou hebben onderzocht vanuit het oogpunt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Nogmaals slaagt de verzoekende partij er niet in een schending van de motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar seksuele geaardheid.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voert de verzoekende partij aan dat haar privé- en familielevens in België niet betwist kan worden. Zij stelt dat zij samenwoont met haar partner, mijnheer A., van wie zij naar eigen zeggen volledig afhankelijk is voor huisvesting. De verzoekende partij stelt verder ook dat de verwerende partij haar had moeten uitnodigen zodat zij haar argumenten aan het bestuur had kunnen voorleggen. Dit is volgens de verzoekende partij niet gebeurd. Zij had kunnen aanvoeren dat zij samenwoont met haar partner, dat dit een terugkeer onmogelijk maakt in het licht van het onderbroken familielevens en haar seksuele geaardheid, dat zij sociale banden heeft door haar lang verblijf in het Rijk, en dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid gezien de actuele sanitaire crisis.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat de verzoekende partij verwezen heeft naar de lopende asielprocedure en daarbij heeft ze aangehaald dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk was omdat dit tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden. Zoals hiervoor reeds werd gesteld blijkt uit de beslissing van 27 februari 2019 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de verzoekende partij haar seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt en dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde haar de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de weigeringsbeslissing die genomen werd ten aanzien van de verzoekende partij kon de verwerende partij er dus kennelijker wijze van uitgaan dat er in hoofde van de verzoekende partij geen gevaar bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt overigens niet aannemelijk waarom zij nog gehoord zou moeten worden door de verwerende partij. Vooreerst heeft zij de mogelijkheid gehad om alle argumenten die zij wou aanbrengen kenbaar te maken aan de verwerende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verder blijkt overigens niet dat zij in het licht van artikel 3 van het EVRM nieuwe gegevens naar voren brengt die nog niet zouden zijn beoordeeld.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM bevat de bestreden beslissing motieven dienaangaande, namelijk:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit de elementen die worden aangebracht blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal of privéleven. Betrokkene heeft een dochter, Z. H. geboren in 2000, die in Ghana verblijft, meer bepaald Tamale Metropolitan District in de noordelijke regio van Ghana.”

Tevens merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle buitengewone omstandigheden uiteen te zetten in haar aanvraag. De verzoekende partij heeft op geen enkel moment verwezen naar een gezinsleven in België als zijnde een buitengewone omstandigheid, niettegenstaande zij hiertoe de mogelijkheid had. Zij kan haar eigen onzorgvuldigheid nu niet afwentelen op de verwerende partij. Het is niet aan de verwerende partij om bijkomende inlichtingen te vragen op dit punt.

De verzoekende partij was ertoe gehouden van meet af aan duidelijk aan te geven welke beletsels er precies bestonden om terug te keren naar haar land van herkomst.

Bovendien gaat zij er aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Er wordt enkel nagegaan of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden kan laten gelden. Zo zij meent zich te kunnen beroepen op een gezinsleven in België staat het haar vrij om hiertoe de geëigende procedures te volgen of een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen waarbij zij dan duidelijk verwijst naar haar gezinsleven als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Daarnaast maakt de verzoekende partij geheel niet aannemelijk dat zij samen met haar partner verblijft op het adres zoals vermeld in haar verzoekschrift. In tegenstelling tot wat zij poogt voor te houden blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd er door de lokale politie van Namen op 12 september 2019 een woonplaatscontrole uitgevoerd. Op het moment van de controle werd door de politie vastgesteld dat de verzoekende partij op het aangegeven adres woonde, alsook Dhr. A, die door de verzoekende partij wordt aangeduid als zijnde haar partner. Uit dit verslag kan echter niet afgeleid worden dat beide mannen partners zijn. Op 22 juni 2020 stuurt de advocaat van de verzoekende partij een email naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij aangeeft dat zijn cliënt verhuisd is. Nergens wordt in deze mail melding gemaakt van een partner. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij het bestaan van een gezins- of privéleven aannemelijk heeft gemaakt en dit in tegenstelling tot wat zij tracht te laten uitschijnen. Met haar betoog maakt zij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In een laatste onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij nogmaals de schending aan van het hoorrecht. De verzoekende partij stelt dat zij had moeten uitgenodigd worden door het bestuur om haar argumenten te laten kennen.

De verzoekende partij lijkt echter uit het oog te verliezen dat de in casu bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij zelf. Hier moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals hiervoor reeds werd geoordeeld, dient *in casu* te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten en informatie moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijten haar niet uitgenodigd te hebben alle nuttige informatie over te maken, aangezien de verzoekende partij zelf een aanvraag deed om machtiging tot verblijf en zij wist dat zij in het kader van deze aanvraag alle nuttige informatie aan het bestuur moest voorleggen. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU